

Helena Žižková

PŘECE TO NEVZDÁŠ

Ilustrovala Ivona Knechtlová

albatros

Přece to nevzdáš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

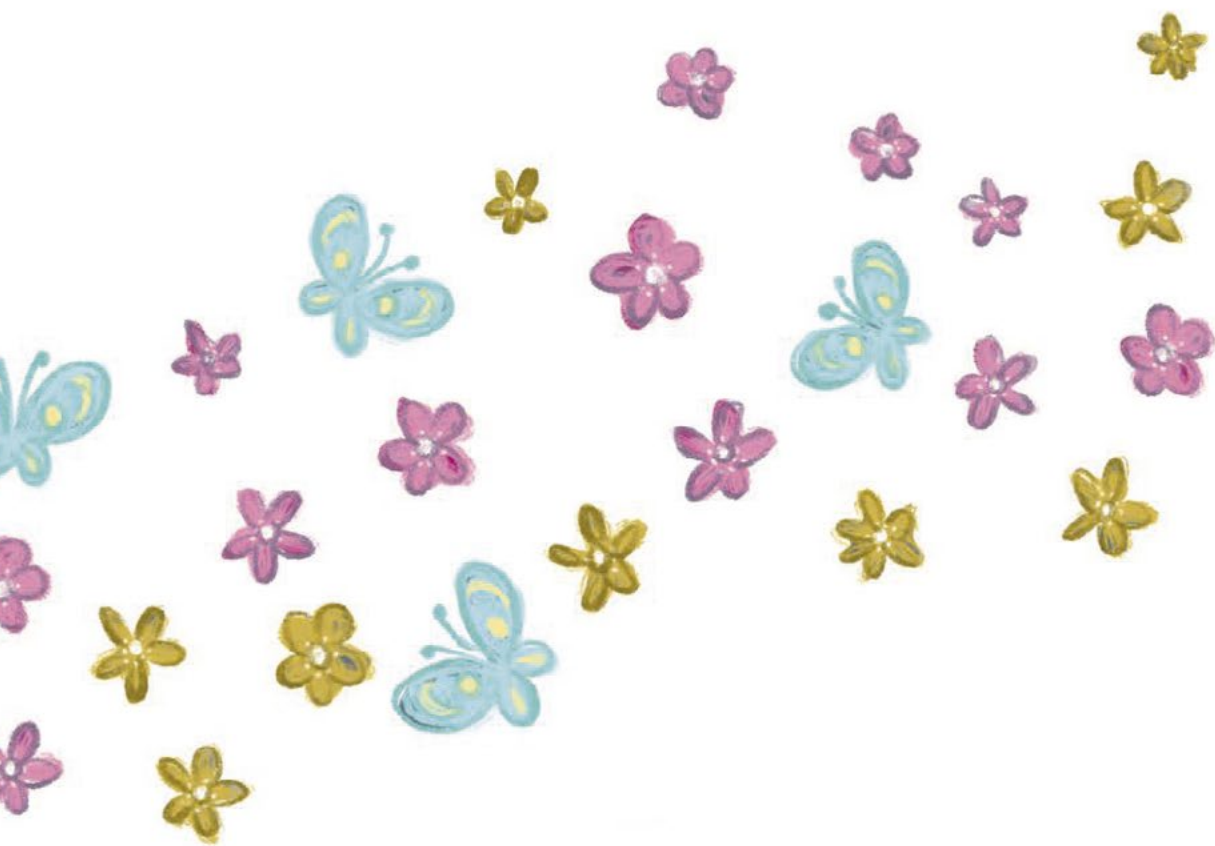
Helena Žižková
Přece to nevzdáš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Helena Žižková

PŘECE TO
NEVZDÁŠ

Helena Žižková

PŘECE TO NEVZDÁŠ

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

© Helena Žižková, 2018
Illustrations © Ivona Knechtlová, 2018

ISBN 978-80-00-05258-8

Byla pořádně vyděšená. Nechtěla tu být. Bylo jí jasné, že se odtud jen tak nedostane. Slyšela pana doktora, když mluvil s mámou. Moje krásná sluníčková máma ani nezakrývala slzy a nechala je téct po tvářích. Ale ona nechce, aby brečela. Žaludek se jí svíral jako tenkrát, když si koupila lístek na horskou dráhu. Jakmile ta příšerná věc zastavila, utíkala zvracet za živý plot. Přísahala, že to bylo naposledy, kdy se dala k něčemu takovému přemluvit.

Venku svítí sluníčko, za dva týdny jsou prázdniny a zdá se, že koupání u moře asi musí zrušit. Pan doktor má v rukou svazek papírů a drží maminku konejšivě za rameno. Je to k vzteku. Všichni si o ní vypravují, a nikdo jí nic neřekne.

Potom se objevila sestřička. Usmála se na Klárku a vzala jí sportovní tašku. Otevřela dveře na chodbu.

„Ničeho se neboj, odvedu tě na pokoj a maminka za tebou za chvíli přijde. Má nějaké vyřizování s panem doktorem.“

Dlouhá nemocniční chodba zářila žlutou barvou, jako by se v ní usídlilo slunce. Na stěnách visely obrázky, které malovaly děti. Všechny byly veselé a plné jasných barev. Klárku zaujal

modrý kůň, který měl hřbet posetý desítkami bílých kytic. Zastavila se, aby je spočítala. Všimla si, že mezi třetí a čtvrtou kyticou leze beruška. Musela si na ten obrázek sáhnout. Byla jako opravdová.

„Můžeš nám také něco nakreslit. Jak vidíš, je tu hotová výstavní síň. Mohli by nám závidět leckteré světové galerie,“ dodala s hezkým úsměvem sestřička.

Klárka se zasnila. Představovala si, jak tužka běhá po papíře a pod rukama se jí rodí několikahlavé stádo koní. Nebo kočka

na zácloně. Mámě se ani nepochlubila, jak kočku Amálku vyplétala z krajkové záclony. Drápek po drápku. Amálka s ní nemluvila celé dva dny. Kdykoliv Klárka procházela kolem ní, trucovitě otáčela hlavičku na druhou stranu. Její zvednutý čumáček jasně říkal: „To je ta, co mi zlomila drápek. Jsem před kočkami úplně nemožná.“

Klárka si hned Amálku představila se hřbetem plným sedmikrásek. Lepší by možná byly berušky. A srst by jí namalovala žlutou jako slunce. Už teď se jí po sluníčku stýská.

Nikdo jí pořádně neřekne, proč tu vlastně je. Každý se tváří tak vážně, až z toho jde strach. Sestra Nikola jí dokonce do nemocnice půjčila růžový župan. Vždycky se na ni zlobila, kdykoli si na něj jen sáhla. Teď ho má zabalený v tašce a ještě stále nemůže uvěřit svému štěstí. To musí přinejmenším umírat. Jinak si to nedokázala vysvětlit. A proč jí Nikola vtiskla do dlaně malou chlupatou opičku, kterou s sebou vozila na soustředění ve volejbale? Dokonce jí ani na rozloučenou neřekla: „No, to je dost, aspoň tady bude mít člověk chvíli klidu.“

